

ת"פ 39026/02/11 - מדינת ישראל נגד שמואל פרץ - הסתיים, דור לביא - הסתיים, אביעד פרידמן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39026-02-11 מדינת ישראל נ' פרץ ואח'

בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ

בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ

המאשימה מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

הנאשמים

1. שמואל פרץ - הסתיים

2. דור לביא - הסתיים

3. אביעד פרידמן

ב"כ המאשימה עו"ד שני טביב

נאשם מס' 3 וב"כ עו"ד ברנט יורי

הכרעת דין לנאשם 3

בפתח הדברים אציין בהתאם להוראת סעיף 182 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

1. נגד הנאשם ושניים אחרים הוגש כתב אישום בגין עבירה של איסור התבטאות גזענית לפי סעיף 15 לחוק איסור אלימות בספורט, התשס"ח-2008 (להלן: "**חוק הספורט**"). עניינם של שני הנאשמים האחרים הסתיים לאחר שמיעת פרשת התביעה במסגרת הסדר טיעון.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 1.1.11 סמוך לשעה 20:00, נערך באצטדיון "טדי" בירושלים משחק כדורגל בין קבוצת בית"ר ירושלים לבין קבוצת מכבי נתניה (להלן: "**המשחק**"). הנאשמים הגיעו למשחק כאוהדים ותפסו את מקומם ביציע המזרחי של האצטדיון (להלן: "**היציע**"). במהלך המשחק החלו הנאשמים יחד עם אחרים שזהותם אינה ידוע למאשימה (להלן: "**האוהדים**") לשיר שיר העוסק בשחקן כדורגל ממוצא ערבי, סלים טועמה, שמילותיו הם כדלהלן:

"מה סלים עושה פה? לא יודע"

עמוד 1

מה זה פה בכלל אני שואל

מכל הצדדים אני שומע,

טועמה פה זה ארץ ישראל

פה זה ארץ ישראל טועמה

פה זה מדינת היהודים

אני שונא אותך סלים טועמה

אני שונא את כל הערבים" (להלן: "השיר").

תשובת הנאשם לאישום

3. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום. הנאשם אישר כי נכח במועד ובשעה האמורה במשחק וכי ישב ביציע המזרחי של האצטדיון ואף נטל חלק בשירת האוהדים, אלא שלגרסתו הוא לא שר את מילות השיר דלעיל ולא התבטא במהלך המשחק באופן גזעני. נוסף לכך העלה ב"כ הנאשם במועד התשובה לאישום טענות כנגד קבילות הודעת הנאשם שלדידו נגבתה שלא כדין מאחר שלא נחתמה על ידו.

סקירת הראיות במבט על

4. פרשת התביעה נשמעה עוד טרם הודו נאשמים 1-2 בעבירות המיוחסות להם, על כן נשמעו עדים שאינם רלוונטיים לבירור אשמו של הנאשם ולא מצאתי לפרט את דבריהם שאינם קשורים ליריעת המחלוקת שלפני.

5. הראיה המרכזית הקושרת את הנאשם לביצוע העבירה היא עדותו של רפ"ק איציק בן אבו (להלן: "השוטר בן אבו") שבזמן האירוע פיקד על היציע המזרחי ולדבריו שמע את הנאשם שר את השיר ועל כן הורה לעצרו. עוד העידה הגב' מעיין פרץ (להלן: "החוקרת") שגבתה מהנאשם את ההודעה ת/5, רס"ר רוני אוחיין (להלן: "השוטרת רוני") שהייתה במקום וכתבה דוחות פעולה ורס"מ יעקב נדר שצילם את הדיסק המתעד את האירוע ת/2 (להלן: "הדיסק").

6. מטעם ההגנה העידו הנאשם ושני חבריו שהיו עמו במשחק ונעצרו אף הם, אלא שבסופו של יום לא הוגש נגדם כתב אישום.

המחלוקת ועיקר טיעוני הצדדים

7. לנוכח תשובות הנאשם, עומדת המחלוקת בין הצדדים על זיהוי של הנאשם כמי ששר את השיר במשחק כאשר כאמור, לגרסת הנאשם הוא נכח במשחק ואף שר שירים עם האוהדים, אלא ששר רק שירים מותרים ולא שר את השיר שמילותיו מצוטטות בכתב האישום.
8. עוד טען ב"כ הנאשם טענה של אכיפה בררנית, שכן במהלך המשחק שרו אוהדים רבים את השיר ורק כנגד בודדים הוגש כתב אישום, ואף לא הוגש כתב אישום כנגד כל אלה שנעצרו.
9. ב"כ המאשימה בסיכומיה סברה כי המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם שר את השיר ובכך עבר עבירה של איסור התבטאות גזענית לפי חוק הספורט.
10. לדידה, התיק מבוסס בעיקרו על עדותו של השוטר בן אבו ויש לקבלה, שכן מדובר בעדות של שוטר ותיק ומנוסה. לדבריה השוטר בן אבו העיד כי נוכחותו במשחק היתה מכוונת לצורך אכיפת גילויי גזענות ומשכך היה ממוקד ביותר בזיהוי העוברים על החוק. לדבריה לא מופרך שהשוטר הצליח להבחין בנאשם שר את השיר ממרחק שכן מדובר בשיר מוכר שמילותיו ידועות ומשכך די בדברי השוטר בן אבו שראה את שפתיו של הנאשם זזות וכי הוא התמקד באוהדים שבלטו מבין כל היציע כדי לקבוע כי הנאשם אכן שר את השיר.
11. ב"כ המאשימה הדגישה שעל אף שדי בעדותו של השוטר בן אבו כדי לבסס עליה את הרשעת הנאשם, הרי שבתיק ישנה ראייה נוספת והיא הודאת הנאשם כי אכן שר במשחק את השיר, אלא שטען כי לא שר את המילים האסורות. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר בתוספת המחזקת את עדותו של השוטר בן אבו.
12. ב"כ המאשימה התייחסה לטענת ההגנה באשר לקבילות הודעת הנאשם ומסרה כי מדובר בגרסה כבושה, שכן לא עלתה טענת זוטא בתשובה לאישום ומשכך השאלה שיש להכריע בעניין הודעת הנאשם היא שאלה של משקל בלבד. באשר לגרסת הנאשם סבורה המאשימה כי הנאשם ועדי ההגנה תאמו ביניהם גרסאות, שכן על אף הזמן שחלף מאז האירוע השתמשו העדים כולם באותו ביטוי בייחס למעצרו של הנאשם וכינו אותו מעצר רנדומלי ומשכך יש לראות בדבריהם גרסה אחת מתואמת שאין לסמוך עליה. כמו כן אף ציינה כי עדי ההגנה לא העיד במפורש כי הנאשם לא שר את השיר ומשכך דברי הנאשם עומדים בנקודה זו ללא כל תמיכה.
13. באשר לדיסק ת/2 הסכימה ב"כ המאשימה כי הדיסק אינו חף מקשים וכי קיימת בעיה ברצף הכרונולוגי של הדיסק, אולם לדידה הדיסק לא משנה את מצב הראיות בתיק.
14. לסיום התייחסה ב"כ המאשימה לטענה בדבר אכיפה בררנית. לדבריה במקרה הנדון, מעצם טיבו, אכיפה חלקית היתה מחויבת המציאות, שכן לא סביר לעצור מאות אוהדים. לשיטתה דווקא נתון זה מחזק את העובדה שהנאשם והאחרים שנעצרו, נעצרו בהתבסס על כך שבלטו לעומת שאר האוהדים. עוד הוסיפה ב"כ המאשימה כי נעשה סינון ראייתי טרם הגשת כתב האישום בהתאם לגרסאות החשודים, כאשר

החשודים שהוחלט שלא להגיש כנגדם כתב אישום הכחישו כל קשר לשיר, בעוד שהנאשמים קשרו עצמם לשירה של השיר. אומנם הוסיפה כי הנאשם סייג דבריו ביחס למילים הספציפיות המכוונות כנגד סלים טועמה, אך גם הוא קשר את עצמו לשיר בהודעתו ת/5.

15. ב"כ הנאשם סבר כי יש לזכות את הנאשם מכל אשמה משני טעמים. הראשון הוא מטעמי הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית והטעם השני הוא ראייתי, שכן לדידו אין די בראיות שהוצגו כדי לקבוע מעל לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את המיוחס לו.

16. באשר לטענה בדבר אכיפה בררנית טען בא כוח הנאשם כי למעשה המאשימה הסכימה כי נעשתה אכיפה בררנית ונימקה זאת בהבדל בגרסאות החשודים, לשיטתו מדובר באכיפה פסולה ועל כן מטעם זה בלבד יש לזכות את הנאשם.

17. באשר לפן הראייתי טענת ההגנה היא כי קיימת טעות בזיהוי. לדבריו אין טענה באשר לאמינותו של השוטר בן אבו, אלא שזה טעה בזיהוי הנאשם כמי ששר את השיר והצביע על מספר טעויות המלמדות על כך. הראשונה נוגעת למספר העצורים, שכן השוטר בן אבו הורה לעצור 5 אוהדים ששרו ואילו לבית המשפט הגיעו 7 עצורים, 6 שעל פי הנטען שרו את השיר ועצור נוסף שהתסיס. לדידו נתון זה מתיישב עם גרסת הנאשם כי השוטר בן אבו כלל לא הורה לעצור אותו, אלא הנאשם שהלך לבדוק מדוע חבריו נעצרו ואף הוא נעצר בהמשך. טעות נוספת נעוצה במיקום האוהדים ששרו. לדבריו קיימות מספר גרסאות בעניין, שכן השוטר בן אבו טען בעדותו כי האוהדים ששרו ישבו בשורה הראשונה ובהמשך בהתאם לסרט טען כי אלו ישבו במרכז היציע. אלא שמעדות הנאשם ועדי ההגנה עולה כי הם ישבו בחלק העליון של היציע.

18. בניגוד לבקיעים שנמצאו בעדותו של השוטר בן אבו, סבר ב"כ הנאשם כי עדויות ההגנה היו אמינות ולא נסתרו, על כן יש לקבלן. לטענת ההגנה על מנת לבסס הרשעת הנאשם על סמך עדותו היחידה של השוטר בן אבו יש צורך שהשוטר יעיד באופן פוזיטיבי ששמע את הנאשם שר את מילות השיר, אולם השוטר בן אבו העיד כי אינו מכיר את המילים ולא ידע לצטטן.

ב"א הנאשם התייחס להודעת הנאשם ת/5 וחלק על דבריה של בא כוח המאשימה כי לא נטענה כל טענה בדבר העדות. לדבריו בשלב התשובה לאישום הועלתה בפני בית המשפט טענת זוטא והוא לא נתבקש לפרטה. מכל מקום הלין הוא על העדות שנגבתה מפי הנאשם. ב"כ הנאשם טען כי לא ניתן להסתמך על דברי הנאשם בת/5 שכן הנאשם לא נשאל שאלות, לא הוסבר לו במה הוא חשוד אלא הוטחו בו האשמות, וניכר כי החוקרת תמצתה את דברי הנאשם ויתכן בהחלט שדבריו הוצאו מהקשרם, מה גם שההודעה אינה חתומה על ידו. מכל מקום טען ב"כ הנאשם שאף מעדותו הלקונית והבעייתית עולה כי הנאשם מסר שהוא אינו שר את מילות השיר.

עוד טען ב"כ הנאשם למחדלי חקירה הן באשר לטיב הסרט והן באשר לחוסר ראייתי. לדבריו ב"כ המאשימה והשוטר בן אבו אישרו כי הסרט בעייתי. עוד הוסיף ב"כ הנאשם כי אין מדובר בסרט מקור ועל כן לא ניתן

להסתמך עליו. באשר לחוסר ראייתי הרי שעל אף ששוטרים נוספים השתתפו במעצר האוהדים, הם לא נחקרו ואף לא מילאו דוחות מעצר. לדידו לו היו ממלאים דוחות מעצר ודאי היה ניתן להגיע לאותם שוטרים שהיו שותפים באירוע ואלה היו יכולים לשפוך אור על זהות המשתתפים.

ב"כ הנאשם טען כי אף תדחה טענת ההגנה בדבר אפליה אסורה, הרי שיש לזכות את הנאשם מחמת הספק.

דין והכרעה

19. הצדדים אינם חלוקים ביניהם כי במהלך המשחק שרו אוהדים שנכחו במקום את השיר, וכאמור המחלוקת נעוצה בעיקרה בשאלת זהות הנאשם כמי שלקח חלק בשירת השיר.

20. למעשה התשתית הראייתית נסמכת בעיקרה על עדותו של השוטר בן אבו שעל פי הנטען ראה ושמע את הנאשם שר את השיר. אין כל ספק שהשוטר בן אבו הוא שוטר ותיק ומיומן וכי הגיע למקום האירוע על מנת לאכוף את החוק כלפי מי שנוקט באלימות מילולית או כפלי מו שמתמש בקריאות גזעניות. יחד עם זאת, לאחר ששמעתי את עדותו ועיינתי בראיות שהוצגו לפניי נותר בליבי ספק באשר ליכולתו לזהות את הנאשם בוודאות כמי ששר את השיר. אציין כי לא מצאתי שהשוטר בן אבו מסר דברים שאינם אמת באופן מכוון או חלילה ניסה לטפול על הנאשם, אך בהחלט יתכן הוא טעה נוכח המהומה וההמון שהיו במקום, שכן הוא עצמו אישר כי מלבד הנאשם והאחרים אותם החליט לעצור היו עוד מאות אנשים שצעקו את אותם המילים (ר' עמ' 28 ש' 24-25).

21. השוטר בן אבו העיד כי ההחלטה לעצור את הנאשם והעצורים שנעצרו עמו היתה לאחר שזיהה בשורה הראשונה קבוצה דומיננטית ששרה את השיר (ר' עמ' 21 ש' 11) וציין כי ראה כל אחד מהעצורים שר בפיו את השיר:

**"ש. ראית כל אחד מהם פותח את פיו ומוציא את המילים האלה שציטטת נכון?
ת. אמת כן, עם עמדו אחד ליד השני"**

ובהמשך:

**"ש. לא יכול להיות שנניח אחד מאותם החמישה צעק או אמר משהו אחר?
ת. לא."**

**ש. כי אתה שמעת את הקול של כל אחד מהחמישה נכון?
ת. גם שמעתי אותם וגם ראיתי אותם וגם ראיתי את השפתיים..."
(ר' עמ' 28 ש' 20-29).**

22. העובדה שעוד המון של אנשים שרו יחד את מילות השיר והאפשרות להתמקד בקריאת שפתיים של חמישה אנשים בו זמנית נראית לי בלתי אפשרית. יתרה מכך, השוטר בן אבו אישר כי הוא אינו מכיר את מילות השיר בעל פה, אלא רק את תוכנו (ר' עמ' 27 ש' 33). נתון זה מצטרף לקושי ולאפשרות שהשוטר טעה כאשר העיד שהנאשם הוא זה ששר שיר אסור.

23. זאת ועוד. בדברי השוטר היתה סתירה ביחס למיקום בו עמדו הנאשמים. בעוד שבחקירתו הראשית מסר השוטר בן אבו כי הנאשם עמד בשורה הראשונה (ר' עמ' 21 ש' 11 ועמ' 27 ש' 23) ואף הוסיף כי יכול היה לזהות ולקרוא את השפתיים של הנאשם והאחרים, שכן עמד כארבעה מטרים מהם (רק עמ' 27 ש' 21), בחקירה הנגדית נזהר השוטר בדבריו ואישר כי יכול להיות שהוא לא זוכר היכן ישבו הנאשמים, שכן חלפו שלוש שנים מאז האירוע (ר' עמ' 30 ש' 2-3). עוד הוא אישר כי אם עמדו הנאשמים במרכז היציע אזי המרחק ביניהם היה בין 6-7 מטרים:

**"ש. מהשורה הראשונה אתה אומר 4 מטר מהשורה החמישית באיזה מרחק היית?
ת. תוסיף 2-3 מטרים" (ר' עמ' 30 ש' 14-15)**

24. בסרט מדבר השוטר בן אבו על מיקומם של הנאשמים באמצע היציע, הינו שהמרחק בינו לבין הנאשמים לא היה מרחק של 4 מטרים, אלא של 6-7 מטרים כפי שהעיד בבית המשפט. נקודה זו חשובה ללב ליבו של התיק, שכן בסיטואציה בה היה על השוטר בן אבו לזהות את הנאשמים, קיימת חשיבות רבה לדיוק בדבר מיקומם של הנאשמים ביציע והמרחק שהיה בינו לבניהם. מכל מקום, הנאשם בעדותו העיד כי ישב בחלק העליון של היציע (ר' עמ' 67 ש' 28) וכך גם עולה השרטוט נ/15. עדותו של הנאשם נתמכה בעדותו של חברו שהעיד אף הוא כי הם תפסו את מקומם בחלקו העליון של היציע (ר' עמ' 73 ש' 9 וש' 19). הנאשם הסביר כי בשורה הראשונה יושבים האוהדים הראשיים אלה עם התופים והמעודדים (ר' עמ' 69 ש' 7) ודבריו אלה מתיישבים עם דברי השוטר בן אבו שהעיד עדות דומה בנקודה זו (ר' עמ' 22 ש' 5).

25. נוסף על כל אלה, לא ניתן להתעלם ממחדלי החקירה הקיימים בתיק. לא ניתן למצוא דו"ח מעצר בעניינו של הנאשם. בפיו של השוטר בן אבו לא היתה תשובה מספקת מדוע לא מולא דו"ח בידי מי שעצר את הנאשם וכל שהיה לו למסור הוא כי הוא לא זה שביצע את המעצר בפועל ומשכך לא היה צריך למלא דו"ח מעצר, אולם הסכים כי מי שמבצע מעצר אמור למלא דו"ח (ר' עמ' 36 ש' 8-3). השוטרים שהיו מעורבים במעצרו של הנאשם לא מילאו כל דו"ח ולא נכללו ברשימת עדי תביעה, לא ניתן היה לחוקרם ולבררם על פשר מעשי הנאשם ויש בכך כדי לפגוע בראיות המאשימה. כמו כן השוטר בן אבו לא מילא מזכר או דוח פעולה על האירוע וכל שיש בתיק אודות הנאשם זה דף תשאול שערכה השוטרת רוני נ/6. על אף שהשוטר בן אבו העיד כי לא הוא זה שביצע את המעצר הפרטים של השוטר העוצר הם של השוטר בן אבו ללא חתימתו, אין כל פרט המזהה את הנאשם ולא ניתן למצוא פרטים על לבושו או מיקומו ביציע.

26. לדידי, העובדה שהשוטר בן אבו זיהה "בוודאות" את הנאשם לאחר שזה הוצא מהיציע כעצור וחזר על כך

בבית המשפט כפי שעולה מפרוטוקול דיון המעצר (ת/3) אינה מחזקת את אמינות הזיהוי. כלל ידוע הוא כי בבחינת משקלו של זיהוי עומדת האבחנה בין מהימנותו של העד המזהה, לבין מידת השכנוע בנכונות הזיהוי עצמו, ומשמעות הדבר, כי עד יכול להימצא אמין ועדיין יוטל ספק בדבר אמיתות הזיהוי שביצע. כאשר מדובר בזיהוי ספונטאני שאינו מתבצע כחלק ממסדר זיהוי, נדרשת זהירות רבה יותר בהערכת משקל הזיהוי, ועל בית המשפט לתת דעתו לנסיבות בלתי מבוקרות שבהן נערך הזיהוי, **"שמא היה בהן כדי לגרור את העד לזיהוי, מתוך שהוא מושפע מנסיבות אלה ומתרגמן למסקנה בלתי מודעת בדבר זהותו של הנאשם"** (ר' דברי השופט ארבל בע"פ 2331/08 קסטרו נ' מדינת ישראל (מיום 20.4.09) שצוטטה את האמור בע"פ 611/85 חחיחאשולי נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(1) 337, 343).

27. אל מול הבקיעים בעדות השוטר בן אבו ואל מול מחדלי החקירה ניצבת עדותו של הנאשם אשר עשה רושם אמין ומצאתי לקבל את גרסתו. באת כוח המאשימה ביקשה לתת משקל להודעת הנאשם ת/5, אולם לא מצאתי שיש לעשות כן, שכן מדובר בחקירה דלה וניכר כי השורות שנכתבו אינן משקפות את כל החקירה שכן היא ארכה כעשר דקות. בהודעה לא צוינו השאלות אשר נשאל הנאשם והוא אף לא חתם בסוף הודעתו. מכל מקום גם בת/5 הכחיש הנאשם כי שר את השיר אלא מסר את חלקו הראשון בלבד.

28. בבית המשפט הסביר הנאשם כי הגיע אל מחוץ ליציע כאשר הלך לברר לאן לקחו את חבריו: **"את כל ארבעת החברים שהגעתי אתם לקחו אותם, לא ידעתי לאיפה למה, לא הבנתי באיזה הקשר זה, המחשבה הראשונה שלי הייתה שלפעמים שמים שליטי פרסומת, חציצה, לפעמים מגיעים פוליטיקאים, אף אחד לא העלה בחשבון שזה יכול להיות בחשבון של מעשה, של מעצר או משהו כזה. ראיתי שמורידים את החברים שלי במדרגות, אותם ועוד אנשים, עמדתי אחריהם לבדוק לאן הם הולכים, וכשאני שואל את אחד השוטרים לאן הם לוקחים אותם, אז הוא אמר לי אתה אתם, אתה חבר שלהם? אמרתי לו כן, חברים שלי, אז הוא אמר לי בוא תצטרף גם אתה אליהם. הצטרפתי אליהם, הוציאו אותנו מחוץ לאצטדיון, אבל בתוך המתחם המגודר של האצטדיון, שם העמידו אותנו בשורה, ביקשו מאתנו להוציא תעודות, עבר צלם, התחילו לשאול אותנו אם אנחנו מודעים למה נעצרנו, מה אנחנו עושים פה. לנו לא היה שמץ של מושג ולא הסבירו לנו. חוץ מאתנו היו עוד מספר שורות של אנשים שהוציאו אותם"** (ר' עמ' 68 ש' 7-16).

29. עדי ההגנה שהעידו מטעמו של הנאשם תמכו בגרסתו. עד ההגנה מר דביר רוז'צקי סיפר בדומה כי הנאשם ראה שמוציאים אותם מהמשחק ובא אחריהם (ר' עמ' 73 ש' 11-12) וכך גם מסר העד אברהם רוז'צקי (להלן: **"העד אברהם"**) (עמ' 75 ש' 15-16). דברי העדים גם מתיישבת עם דברי הנאשם שהעיד כי ישב הימני ביותר מבין חבריו, קרי בחלק הפנימי של המושבים, כך שיצא אחרון(ר' עמ' 68 ש' 5-6). זאת ועוד, גם בראיות התביעה ובעדותו של השוטר בן אבו יש תמיכה לגרסת הנאשם. השוטר בן אבו אישר כי היו הפרשים בהגעת הנאשמים אל מחוץ לאצטדיון (ר' עמ' 30 ש' 31). הנאשם ועדיו העידו כל אחד בלשון על כך שהמעצר בוצע באופן אקראי וגרסתם נמסרה עוד בשלב המעצר כפי שבא לידי ביטוי בפרוטוקול הדיון נ/17 עמ' 3 ש' 7). כבר אז טען הנאשם כי ככל הנראה היתה טעות בזיהוי וכי ירד בעקבות חבריו (שם עמ' 4 ש' 8 וש' 10-11), כך שלא ניתן לומר כי מדובר בעדות כבושה והעובדה שהדברים לא נאמרו בהודעתו מעוררת תהיות ביחס לאופן גבייתה ולעובדה שהיא אינה משקפת את האופן שבה חקירה צריכה

להתנהל, שכן כאמור הנאשם לא נשאל כלל שאלות על מנת לברר את גרסתו והדבר נבע ככל הנראה מחוסר ניסיונה של החוקרת שהעידה כי היתה בתפקיד רק חצי שנה (ר' עמ' 49 ש' 15).

30. נוכח כל האמור, ומאחר שהמאשימה לא עמדה בנטל הראייתי המוטל עליה להוכיח את אשמו של הנאשם, לא מצאתי להידרש לשאלה האם מדובר באכיפה בררנית או שדי בהבדל הראייתי בין הנאשם לבין יתר העצורים עליו הצביע המאשימה שבעניינם לא הוגש כתב אישום.

31. אשר על כן וכאמור ברישא להכרעת הדין החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' סיוון תשע"ה, 21 מאי 2015, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.